

2274

En Ungdoms- synd

Dansk Skuespil
i 3 Akter

*Ellen Rasmussen og A. de Verdier
i Hovedrollen.*

Eneret: A/s Kinografen, København.

En Ungdomssynd.

Dansk Skuespil i 3 Akter.

HOVEDPERSONERNE:

Agnete } Studenterkammerater. { Alfi Zangenberg.
Else } { Ellen Rassow.
Axel Linde, Savværksejer,
Agnetes Onkel..... Anton de Verdier.
Handlingen foregaar i Danmark, paa en Oceandamper
og i Amerika.

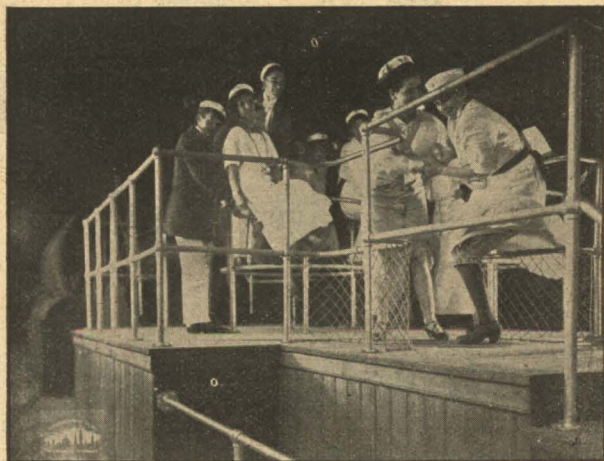
Skæbnen vil, at Kontrasterne, de uensartede
Mennesker, ofte mødes her i Livet for at slutte

Rus-Gildet.

Venskab. Saaledes ogsaa med Agnete og Else.
Trods deres vidtforskellige Karakterer vil den uud-
grundelige Skæbne dog, at de er Venner, gode
Venner, som deler deres smaa Midler. — Men
ikke alene, i Karakteren er der en himmelvid For-

skel mellem de to Studenterkammerater. Else er en smuk, livsglad ung Pige, som ikke udmærker sig ved Flid, og som lige har knebet sig igennem Eksamen, medens Agnete er flittig som en Bi og med et Ydre, som langt fra tiltaler Mænd.

1 „Skærsilden“ i Tivoli.

Else har Øjne, hvis tindrende, livsglade Blik nok kan faa en Mands Hjerte til at banke, medens Agnete har Reformfigur og gaar med Pincenez. Men ejegod og hjælpsom er hun, ikke mindst overfor Else, som hun behandler med en rørende Ømhed. Ja Agnete er som en Moder overfor den lidt for livlige og letsindige Else.

Modet i Paris.

Vi træffer en Dag Agnete og Else i deres beskedne fælles Hjem. Eksamen med den paafølgende morsomme Skovtur med Karussel, „Skærsilden“ og meget andet er lige overstaet, og den flittige Agnete sidder atter bøjet over sine kære

Bøger, medens Else som sædvanlig ligger og driver. Ja, hun holder nok af at læse, men en hel anden Lektüre end den tørre Lærdom. Under Hovedpuden gemmer hun en dejlig Bog: „Kærlighedens Mysterium“, den vil hun læse, medens Agnete tager sit Tøj og gaar, bedrøvet over Elses sorgløse Dovenskab. Else skal imidlertid ikke faa Ro til at studere Kærlighedens Mysterium, for Postbudet kommer med et Brev til Agnete. Et Brev fra Amerika. Else er overrasket. Hun har aldrig anet, at Agnete, som ellers betror hende alt, har Bekendtskab i det fjerne Vesten. Hun

Tanken om Bedragerist.

faar en rasende Lyst til at se, hvad Konvolutten indeholder. Skulde hun bryde den? — Ja og Nej! Hendes medfødte Nysgerrighed sejrer. Hun bryder det mystiske Brev. Hun ved jo, at den ejegode Agnete tilgiver hende det. Else bliver mere end forbavset, da hun af Brevet erfarer, at Agnete er Niece til en vis Axel Linde, som i 18 Aar har opholdt sig i Amerika og som nu anmoder hende om at komme til Paris, hvor han opholder sig og hvorfra han vil føre Agnete med sig til Amerika, hvis hun har Lyst til at følge ham.

Eventyrlysten vaagner i Else. Hun er overbevist om, at Agnete aldrig vil tage med sin On-

kel til Amerika. Hvis Else nu benyttede den Chance, som Tilfældet havde spillet hende i Hænde? Hvis *hun* nu rejste til Paris og udgav sig for Agnete hos Onklen, som ikke havde set Agnete, siden hun var et Aar? Elses Hjerte bankede ved Tanken om det herlige Eventyr, som maaske aldrig vilde blive opdaget. Tænk, at komme til Amerika, dette Vidunderland! Drage ud i den store vide Verden! Bort fra de kedelige Bøger! En rig og herlig Tilværelse aabenbarer sig for den letsindige Else. Det er et Bedrageri! Hun véd det. Men hvad, hun er sikker paa, at Agnete vil tilgive hende, hvis det bliver opdaget. — Fristelsen hvisker hende i Øret: „Rejs, og bliv rig og lykkelig!“ Og Else adlyder Fristerens Bud, skjuler hurtigt Agnetes Brev og udfærdiger selv et Svar til Onklen, hvori hun lover at møde ham i Paris. Hun mangler imidlertid nogle Rejsepenge, og uden at blues laaner hun af Agnete. I al Hemmelighed pakker Else sit Tøj, skriver et Par Afskedsord til Agnete og tager af Sted. Da Agnete finder Brevet, stirrer hun med et Blik fuldt af Vemod frem for sig og tørrer sine Øjne. Hun holdt af Else som en Søster, som en Moder, og nu — —

Da Else ankommer til det glade Paris, bliver hun i høj Grad overrasket ved at se, at Agnetes Onkel er en meget ungdommelig Herre. „Er denne flotte Mand i sin bedste Alder virkelig Agnetes Onkel?“ spørger hun sig selv. Hun vil næppe tro sine egne Øjne, og uvilkaarligt banker hendes Hjerte, da han kysser hende og galant hjælper hende Overtøjet af. — Axel Linde, som er Ungkarl, er for sit Vedkommende ganske betaget af sin Nieces Skønhed og Ynde. Er det underligt, at Else glad indvilliger i at tage med ham til Amerika? Og da de en Aften tager Afsked udenfor hendes Kahyt paa den store Damper, kan Axel Linde ikke modstaa hendes friske røde Læber. Han drager hende til sig, kysser hende med vild Fyrighed, og Else knuger Haanden mod sit bankende Hjerte. Hun elsker den Mand, hun har bedraget!

Og da de i den sene Aftentime staar paa det mennesketomme Dæk, og Linde trykker hende tæt ind til sig og spørgende hvisker: „Agnete, Du holder af mig, ikke sandt?“ da skælver hun af Bevægelse. Aa Gud! At hun dog ikke tør sige ham alt.

Else bliver Axel Lindes Hustru og føder ham et Barn, en dejlig lille Pige, og Axel føler sig rigere og lykkeligere end før. Lidet aner han det Bedrageri, han har været Genstand for, og Else har endnu ikke haft Mod til at sige ham Sandheden.

Der gaar 3 Aar, tre lykkelige Aar for Else og

Axel, da sker der noget, som med et Slag truer med at dræbe Lykken for dem. Axel har i en Avis fundet en Notits om, at den kvindelige Doktor phil. Agnete Bech er kommet til Amerika for at holde Foredrag, og Axel, som finder det besynderligt, at hun har samme Navn som hans Hustru, tilbyder Agnete Bech Ophold i sit Hjem.

I fortvivlet Afsked med sit Barn.

Else kan ikke forhindre det, tør det ikke af Frygt for at røbe sig.

Da saa Agnete staar for hende, falder hun

Ved Søens Bred.

paa Knæ og spørger: „Kan Du tilgive mig min Synd?“

Og Agnete — den kære, gode Agnete — er den samme som tidligere. Hun tilgiver Else.

Men Axel bliver dybt fortvivlet over sin Hustrus Bedrageri. Else, som han troede saa godt, har kastet Tvivl i hans Sjæl!

Nu først tynger Elses Ungdomsletsindighed som Bly paa hendes Sind. Hun tør ikke se sin Mand frit i Øjnene. Hun ser den dybe Afgrund, som pludselig aabner sig mellem dem. Saa tager hun Afsked med sit Barn og gaar bort. Hvorhen? Hun ved det ikke. Uden Maal flakker hun omkring i Skoven og ned mod Søen, den dybe mørke Sø. Den kan skjule hendes Skam.

I Søen vil hun sone sin Synd.

Men Modet svigter. En uforklarlig Magt holder hende tilbage, og bevidstløs synker hun om. Da hun atter vaagner, befinder hun sig i en Skovarbejders Hytte og ved hendes Side knæler Axel Linde.

„Tilgiv mig! Tilgiv min Synd! beder hun med graadkvalt Stemme. Og Axel kan ikke andet. Han elsker sin Hustru inderligt. Kærligheden besejrer alt!

